

Και ἡ δυστυχὴς νέα ἀνέλυθη εἰς δάκρυα.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ὁ γέρων ἦτο σκυθρωπὸς καὶ παρετήρει τὸν υἱὸν τοῦ με βλέμμα ὀργίλον, οὗτος ὅμως τὸν ἠρώτησε:

— Φαίνεται πῶς σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα!

— Δυστύχημα! εἶπεν ὁ γέρων κοκκινίσας, ὅπερ τῷ συνέβηκε κατὰ τὰς μεγάλους συγκινήσεις.

— Μὴ συγχίζεσαι; αὐτὸ δὲν εἶνε εὐχάριστο ἀλλὰ καὶ δὲν ἀποθνήσκει τινὰς ἀπὸ αὐτό.

— Δὲν ἀποθνήσκει τινὰς, ἐψιθύριεν ὁ γέρων, ὅταν τὸ πάθῃ ἀπὸ ξένων... ἄταν... ὅμως...

— Τί;... ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης ἀπαθής!

— Ὅταν ἓνας ποῦ ἀγκυρᾷ... ὁ ὅποιος... ἀλλ' ἐνῶ ἐφέλλιζε ταῦτα δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ.

— Ἐχεις λάθος, εἶπε καθαρὰ ὁ νέος, δὲν σὲ κλέπτω ἐγώ!

Ὁ γέρων ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς καθέκλας τοῦ.

— Ἀφοῦ τὸ λοιπὸν δὲν εἶσαι σύ, εἶπε ἐπιλαμβανόμενος καὶ οὗτος εἰλικρινῶς τοῦ ζητήματος, ποῖος εἶνε;

— Ἐπειδὴ ἂν σοῦ τόλεγα δὲν θὰ μὲ πιστεύεις, θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω.

Καὶ ἔγερθεὶς τῆς τραπέζης διηυθύνθη εἰς τὸ ἐρμάριον καὶ ἐξήγαγε τὸν κουμπάρ. Ὁ γέρων παρετήρει αὐτὸν ἐμπληκτός.

— Ἐνόμιζες, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι ἔχης ἐδῶ μέσα τρεῖς χιλιάδες καὶ δύο φράγκα, καὶ ὅρῃκες μόνον χίλια ὀκτακόσια σαράντα δύο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Πῶς τὸ ξέρεις; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ὁ γέρων.

— Ἀλλὰ τώρα λείπουν ἀπὸ μέσα σαράντα φράγκα. Μέτρησέ τα.

Ὁ γέρων, καταληφθεὶς ὑπὸ μεγίστης ἀνησυχίας συνέτριψε τὸν κουμπάρ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐμέτρησε τὰ χρήματα καὶ περετρήσας τὴν νέαν ἑλλειψιν.

— Τί θὰ πῇ αὐτό; ἠρώτησε τὸν υἱὸν τοῦ, ἐνῶ ἰδρῶς περιέβρεχε τὸ μέτωπόν τοῦ.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας, θὰ σοῦ ὅρω ὅσα σοῦ λείπουν.

Καὶ ἀνασηκώσας τὸ στρῶμα ἠρεύνησε καὶ ἔφερε τὴν περικνημίδα μετὰ τοῦ πολυτίμου περιεχομένου αὐτῆς.

Ὁ γέρων κατὰπληκτος οὐδὲν ἀπολύτως ἐννόει.

— Μέτρησε τώρα καὶ αὐτά! εἶπεν ὁ νέος.

Ὁ Μερουὺ ὑπήκουσεν. Ὑπῆρχον πράγματι ἐντὸς τῆς περικνημίδος χίλια διακόσια φράγκα, καθὼς εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν ὕπνον τοῦ.

— Θεέ μου! ἔκραξε, τί θὰ πῇ αὐτό;

— Αὐτὸ θὰ πῇ, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι ἔκλεψες ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτοῦ σου καὶ ὅτι μὲ ἐκατηγόρησες ἄδικα.

— Ἐκλεφτα τὸν ἑαυτοῦ μου!...

— Ναί, τὸν ἑαυτοῦ σου.

Καὶ ὁ νέος διηγῆθη πρὸς τὸν πατέρα τοῦ τὴν σκηνὴν τῆς νυκτός, ὅταν δ' ἐ-

τελείωσεν, αἱ τρέμουσαι χεῖρες τοῦ γέροντος δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ ἐγγίσωσι τὰ ἐνώπιον αὐτοῦ χρήματα. τὸ δὲ πρόσωπόν τοῦ ἐξέφραζε τσακυτὴν ταραχήν, ὥστε ὁ Ἰωάννης τὸν ἐλυπήθη.

— Μὴ συγχίζεσαι, πατέρα μου, εἶπεν εὐθύμως, τώρα ὅρῃκες τὰ χρηματάκια σου, καὶ γνωρίζεις τὸν υἱό σου. Φύλαξε τὰ χρηματά σου καὶ ἄς τελειώσωμε τὸ παγί μας.

Ἀλλ' ὁ γέρων ἐφαίνετο ὥσεί ἐξήρχετο ὀνείρου. Ἠγέρθη βροχδέως, καὶ χωρὶς οὐδὲν ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν τοῦ. Εἶτα μετὰ συγκινητικῆς ἀφελείας, καὶ ἐνῶ δύο δάκρυα διηυλάκιζον τὰς ἐρρυτιδωμένας παρειάς τοῦ, εἶπε:

— Παιδί μου νὰ μὲ συγχωρήσης, εἰμαι ζῶο.

— Ἀλλὰ τί κάνεις ἐκεῖ; ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης εἰς ἄκρον συγκινηθείς. Μήπως οἱ πατέρες δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἔχουν καὶ μίαν ἀδυναμίαν; Σὲ παρακαλῶ, κάμε μου τὴν χάριν νὰ σκουπήσης αὐτὰ τὰ γερωνικά σου μάτια καὶ νὰ μὲ φιλήσης γλήγωρα!... Σήκω ἀπάνω, κουνήσου, καὶ συλλογίσου ἄλλο πρᾶγμα! ξέρεις πῶς ἡ συγκίνησις σὲ πειράζει.

Ἀλλ' ὁ γέρων ἐθεώρει ἑαυτὸν τόσον ἔνοχον, ὥστε ἡ συναίσθησις τοῦ ἀδικήματος τοῦ ἐτάρασσε τὸν ἐξησθηνημένον αὐτοῦ ἐγκέφαλον καὶ ἠγνόει τί ἐπραττεν.

Ὁ Ἰωάννης, λίχν συγκεκινημένος, προσεπάθει νὰ τὸν καταπράυνῃ, ὡς θὰ ἐπρατέ τις πρὸς παιδίον, ἐσπόγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ με τὸ ἀντίστροφον τῆς χειρίδος αὐτοῦ, καὶ ἔλεγε γελῶν καὶ κλαίων συναίμα:

— Αὐτὴ τώρα εἶνε καινούργια μόδα! Οἱ νέοι χαϊδεύουν τοὺς γέρους!

Ἀλλ' ὁ ἐξαίρετος νέος ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἐσχέπετο τίνι τρόπῳ θὰ παρήρχετο αὐτῇ ἡ κρίσις.

Τὴν κρίσιν κατέπαυσαν ἄφρονι τοῦ γέροντος δάκρυα, τέλος δ' εἶπεν ὅταν κατεπράυνῃ:

— Φύγε, θέλω λίγα νὰ μείνω μονάχος.

— Μήπως εἶσε ἄρρωστος;

— Καθόλου. Λοιπὸν, ἠρώτησεν, εἰμαι ὑποβάτης καθὼς καὶ ὁ πατέρας μου;

— Ἰσως! εἶπε γελῶν ὁ νέος, μὴ θέλων νὰ φανῇ ὅτι ἀνησυχεῖ ἐκ τούτου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἡσυχος. Ὅταν τὸ ἐσπέρας ἐπανῆλθεν εὖρε ἐστρωμένην τὴν τράπεζαν καὶ ἐπ' αὐτῆς τέσσαρα πινακία.

— Λοιπὸν ἀπόψε ἔχομεν τραπέζιν; ἠρώτησεν εὐθύμως.

— Ναί, θὰ φάγουν μαζὶ μας ὁ κ. Ζιρῶ καὶ ἡ Τερέζα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσῆλθον ἡ Τερέζα καὶ ὁ κ. Ζιρῶ, ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔφαγον μὲ ὀρεξιν, διότι ὑπῆρχον ἐκλεκτὰ φαγητά, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔπιον καὶ καμπανίτην.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ ὁ γέρων ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ, ἔλαβε κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου αὐτοῦ, ἐνθα εἶχε θέσει αὐτὴν, τὴν λινὴν περικνημίδα, τελευταίαν ἀριστούργημα τῆς μα-

καρίτιδος Τερέζας, τὴν ἔφερε θριαμβευτικῶς καὶ εἶπεν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ.

— Πάρε, παιδί μου αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πλήρωσε αὐριο ὁ ἴδιος τὸν ἀντικαταστάτη σου... Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Τερέζαν εἶπεν αὐτῇ:

— Ἐλα τώρα καὶ σὺ μαζὶ μου ἡ νέα τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς κλίνης, ὁδὲ γέρων ἐσήκωσε τὸ προσκεφαλαίον.

— Τί βλέπεις ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἀλλη μὲ καλῶσα! ἀνέκραξεν ἡ νέα κρούουσα τὰς χεῖρας.

— Ἡ πεθερά σου ἡ Φραντζέσκα δὲν ἔκανε μισαὶς δουλειὰς, εἶπε λαμβάνων κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τῆς πρώτης περικνημίδος.

— Ἀλήθεια, εἶπε γελῶν ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ ὁ πατέρας ἔσπασε σήμερα τὸν κουμπάρ του, ἔκαμεν ἄλλον κουμπάρ.

— Ναί, εἶπεν ὁ γέρων κρατῶν εἰς ἐκαστὴν χεῖρα ἀπὸ μίαν πλήρη χρημάτων περικνημίδα! αὐτῇ, Τερέζα μου, κόρη μου, ξέρεις τί θὰ γείνη;

— Γεχνῇ μου! ἀνέκραξεν ἡ Τερέζα κλονιζομένη ἐκ τῆς χαρᾶς αὐτῆς καὶ μὴ δυνάμενη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ὁ Ἰωάννης ὠρμησε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν μνηστὴν τοῦ, ἀμφοτέροι δ' ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος, ὅστις ἐναγκαλισθεὶς αὐτοὺς οὐχὶ μόνον με τοὺς βραχίονας ἀλλὰ καὶ με τὰς δύο περικνημίδας εἶπε γελῶν:

— Αὐταῖς ἢ δύο, κ. Ζιρῶ, δὲν εἶνε ἓνα ζευγάρι;

— Ὁ κ. Ζιρῶ ἠγέρθη καὶ εἶπε μετὰ συγκινήσεως σκοτιζούσης ἔτι μᾶλλον τὴν συνήθη εὐγλωττίαν τοῦ.

— Αὐτὴ ἡ γενναϊότης ἡ ὁποία... τὴν ὁποίαν... ὅλην τὴν ὑπόληψίν μου... καὶ ἡ ἀξία... εἶνε τόσο μεγάλη ἐξ ἑνός... διότι κάνεις δὲν ἐννοεῖ περισσότερον ἀπὸ ἐμέ... Βέβαια μπερδεύομαι... ὅχι, συμμερίζομαι... τέλος, γέρο Μερου, εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος!

— Καὶ εὐτυχισμένος! προσέθηκεν ὁ γέρων συγκινηθείς.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς νέους, καὶ δεικνύων πρὸς αὐτοὺς περιχρῶς τὰς δύο περικνημίδας:

— Με τὴν δεξιά, εἶπε, Γιάννη μου, νὰ ὀρῇς ἀντικαταστάτη ἡ ἀριστερά, Τερέζα μου, εἶνε ἡ προῖκα τοῦ ἀντρα σου... καὶ βέβαια ἀργότερα τὰ παιδιὰ σας θὰ θαυροῦν πῶς θέλετε νὰ γελάσετε ὅαν τοὺς λέτε πῶς βρήκατε... δυὸ ἄντρας σ' ἓνα ζευγάρι κάποτε.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓΙ
Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπριζιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ ἐν Ἀθῆναις καὶ 60 διὰ τοῦ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰτήσαντα, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΘΗΝΑΙΣ—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΡΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3